

Arrest

nr. 212 075 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 22 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 22 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.06.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

P(…), A(…) R.R.Nr: (…)

Geboren op (…)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

De aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 13/06/2018 werd omwille van medische problemen onder naam van P(…), A(…) ingediend. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dd. 12/03/2018 is echter opgesteld op twee namen nl. P(…), A(…) en K(…), A(…) . Betrokkene maakt nergens melding van een alias.

Bijgevolg is het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, 1e lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). (…)”

1.3 Op 22 juni 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 28 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep vast, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder ‘middel’ worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij weliswaar de schending aan van een aantal bepalingen en beginselen, maar uit de uiteenzetting blijkt dat deze slechts betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat na aan te geven op welke wijze de tweede bestreden beslissing de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zou schenden. Hierbij kan worden opgemerkt dat het ook niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de onderdelen te halen die toepasbaar zouden kunnen zijn op of relevant voor de tweede bestreden beslissing, en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot laatstgenoemde beslissing te distilleren.

Ter terechtzitting van 4 oktober 2018 bevestigt de verzoekende partij dat zij tegen de tweede bestreden beslissing geen middel heeft ontwikkeld.

Het verzoekschrift bevat met betrekking tot de tweede bestreden beslissing aldus geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en is in deze mate dan ook onontvankelijk. Het verzoekschrift is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, waarnaar verder in dit arrest zal verwezen worden als “de bestreden beslissing”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens blijkt zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing stelt (stuk 1): (...)

Terwijl artikel 9 ter, §1, 1° lid van de wet van 15.12.1980 stelt: (...)

Dat artikel 9 ter, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: (...)

Dat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van zijn internationaal paspoort heeft gevoegd, dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 9 ter, § 1, 1° lid en §2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verweerder dan ook ten onrechte voorhoudt dat de identiteit van verzoeker niet bewezen is.

Dat, zoals verweerder zelf zegt, een standaard medisch attest werd voorgelegd, waarop de naam van verzoeker vermeld staat.

Dat het standaard medisch attest bovendien ook de geboortedatum, nationaliteit en geslacht van verzoeker vermeldt, die overeenkomen met het identiteitsbewijs dat verzoeker vermeld heeft onder de vorm van een internationaal paspoort.

Dat de vermelding op het standaardattest van een alias van verzoeker, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zijn identiteit heeft bewezen aan de hand van een document dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 9 ter § 1 en 2 van de wet van 15.12.1980 en dat ook het standaard medisch attest voldoende persoonsgegevens bevat.

Dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is in feiten en in rechte, artikel 9 ter, §1, 1° lid van de wet van 15.12.1980 schendt en het redelijkheidsbeginsel schendt.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Waar verzoekende partij een schending van artikel 9ter, §1, 1° lid Vw. evenals het redelijkheidsbeginsel aanhaalt, verwijst zij naar het feit dat verwerende partij volgens haar ten onrechte voorhoudt dat de identiteit van verzoekende partij niet bewezen is. Dienaangaande stelt verzoekende partij dat hij bij zijn aanvraag een kopie van zijn internationaal paspoort heeft gevoegd, dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 9ter, §1, 1° lid en §2 van de Vreemdelingenwet, evenals dat een standaard medisch attest (SMG) werd voorgelegd waarop de naam, geboortedatum, nationaliteit en geslacht van verzoeker vermeld staan, waardoor dit SMG volgens verzoekende partij voldoende persoonsgegevens bevat.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van zijn internationaal paspoort heeft bijgebracht, wordt door verwerende partij niet betwist. Het voorleggen van een dergelijke kopie van het internationale paspoort maakt evenwel niet dat op de medische stukken die gevoegd worden zomaar een andere, bijkomende identiteit vermeld kan worden, en verwerende partij hier zonder meer aan voorbij zou moeten gaan.

Zie dienaangaande:

“Aangezien enkel een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan afgeleverd worden aan een vreemdeling die aantoonbaar dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van

herkomst of het land waar hij verblijft, getuigt het niet van een overdreven formalisme om te vereisen dat de identiteitsgegevens die zijn vermeld op het hiertoe aangebrachte standaard medisch getuigschrift volledig overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient.” (R.v.V. nr. 103.114, d.d. 21.05.2013, onderlijning toegevoegd)

Aangezien het door verzoekende partij voorgelegde SMG (d.d. 12.03.2018) is opgesteld onder twee verschillende namen, laat dit de verwerende partij niet toe om de formele vormvereisten inzake de onontvankelijkheid van de ingediende 9ter aanvraag op adequate wijze te verifiëren. De vaststelling dat bepaalde identiteitsgegevens vermeld op het desbetreffende SMG wel degelijk overeenstemmen met de door verzoekende partij ingediende kopie van zijn internationaal paspoort, doet hier onverminderd afbreuk aan. Het komt immers aan verzoekende partij toe om ervoor te zorgen dat de identiteitsgegevens die zijn vermeld op het door hem aangebrachte SMG volledig overeenstemmen met zijn identiteitsgegevens, als zijnde de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.”

3.3 De verzoekende partij geeft aan dat de bestreden beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd in feite en in rechte en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens (deels) de schending aanvoert.

De relevante onderdelen van voormeld artikel 9ter luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; (...)"

In casu verklaarde de gemachtigde de op 13 juni 2018 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk, omdat deze aanvraag werd ingediend onder naam van A. P., maar het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2018 werd opgesteld op twee namen, namelijk A. P. en A. K. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekende partij nergens melding maakt van een alias en dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift bijgevolg niet correct gepersonaliseerd is en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, met name omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de aanvraag werd ingediend door de verzoekende partij A. P., maar dat op het standaard medisch getuigschrift nog een bijkomende naam voorkomt, met name A. K. Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de naam A. P. zowel voorkomt op de aanvraag van 13 juni 2018 als op het standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2018. Vervolgens stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat het standaard medisch getuigschrift ook de geboortedatum, nationaliteit en geslacht van de verzoekende partij vermeldt, en dat deze gegevens overeenkomen met het identiteitsbewijs dat zij bij haar aanvraag voegde, met name haar internationaal paspoort. Gelet op de persoonsgegevens die voorkomen op de aanvraag, op het standaard medisch getuigschrift en op het bij de aanvraag gevoegde internationaal paspoort, kan de Raad slechts vaststellen dat het oordeel van de gemachtigde dat het standaard medisch getuigschrift niet correct gepersonaliseerd is, kennelijk onredelijk is. De motivering van de gemachtigde, die steunt op het loutere feit dat de aanvraag onder naam van A. P. werd ingediend, terwijl op het standaard medisch getuigschrift naast de naam A. P. ook de naam A. K. is vermeld, kan dan ook niet overeind blijven. Op de vermelding van een bijkomende naam na, komen de naam, geboortedatum, geslacht en nationaliteit van de persoon op wie het standaard medisch getuigschrift betrekking heeft, immers overeen met de persoonsgegevens die blijken uit het internationaal paspoort waarmee de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet haar identiteit wenste aan te tonen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij niet betwist dat de verzoekende partij een kopie van haar internationaal paspoort heeft bijgebracht, maar dat dit niet maakt dat op de gevoegde medische stukken zomaar een andere, bijkomende identiteit kan worden vermeld en dat de gemachtigde hier zonder meer aan voorbij zou moeten gaan. De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat een "andere, bijkomende identiteit" zou zijn vermeld. Zoals hoger reeds meermaals vastgesteld, bevat het standaard medisch getuigschrift immers slechts een bijkomende naam, maar komen de andere persoonsgegevens (naam, geboortedatum, geslacht en nationaliteit) overeen met de gegevens die blijken uit het internationaal paspoort.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift onder twee verschillende namen werd opgesteld, haar niet toelaat om de formele vormvereisten inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag op adequate wijze te verifiëren. Zij geeft aan dat de vaststelling dat "bepaalde identiteitsgegevens" vermeld op het getuigschrift wel degelijk overeenstemmen met de ingediende kopie van het internationaal paspoort hieraan "onverminderd afbreuk" doet en dat het immers aan de verzoekende partij als indiener van de aanvraag toekomt om ervoor te zorgen dat de identiteitsgegevens die zijn vermeld op het door haar aangebrachte standaard medisch getuigschrift volledig overeenstemmen met haar identiteitsgegevens. De Raad herhaalt dat niet zomaar "bepaalde identiteitsgegevens" op het standaard medisch getuigschrift overeenstemmen met de gegevens die blijken uit het internationaal paspoort, maar dat alle gegevens overeenstemmen. Het enige verschil is het voorkomen van een extra naam op het standaard medisch getuigschrift. Al kan de verwerende partij gevolgd worden dat een indiener van een aanvraag op grond van voormeld artikel 9ter de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen, het is in de geschetste omstandigheden kennelijk onredelijk om voor te houden dat de gemachtigde niet in staat zou zijn de formele vormvereisten inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag op adequate wijze te verifiëren.

In de mate dat de verwerende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben – dat zij nalaat aan te geven op welke manier dit een situatie betreft die vergelijkbaar is met die van de verzoekende partij.

Met haar betoog in de nota met opmerkingen kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE